

Haag, at det nu er fastslaaet, at de smaa Staer ikke have nogen Pligt til at afværge ethvert Neutralitetsbrud, men at de kun ere forpligtede til at gøre, hvad der staaer i deres Magt, i Forhold til de Midler, hvorover de raade. Fremhævelsen af denne Side af Sagen af den højtærede Udenrigsminister vilde være en god Gerning i en lille Nations Tjeneste — det modsatte er derimod skadeligt for de smaa Nationer.

Forsvarsministeren (N. Neergaard): Ja, jeg vil, skønt det kun har lidet med den foreliggende Sag at gøre, endnu en Gang gøre et Forsøg paa at slaa en Pæl gennem alle disse mange mærkelige Myter, som dukke op. Nu sagde det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) noget lignende som, at den Anskuelse, at vi maatte have højere Militærudgifter, gik jeg over til, da jeg blev Konseilspræsident, og hvorfor gik jeg over til den Anskuelse? Fordi jeg vilde være Højres Fører. Naa, det er nu vistnok ganske uforment at imødegaa dette; men jeg skal blot henvise til, at den Anskuelse, at vi maatte have højere Militærudgifter, var Repræsentanterne for Regjeringsvenstre i videste Forstand, altsaa Repræsentanterne for Reformpartiet og for det forhandlende Venstre, i Forsvarskommissionen komne til aarevis, kan man sige, inden jeg blev Konseilspræsident og Forsvarsminister, og denne Anskuelse, at vi ikke kunde klare os med de nuværende Militærudgifter, men, som Forsvarskommissionen havde paavist, maatte have dem forhøjede, udtalte jeg personligt ved et Møde i Otterup, endogsaa inden jeg blev Finansminister (Afbrydelse af Zahle). Ja, selvfølgelig vilde det ærede Medlem sige, at det gjorde jeg for at habiliterer mig til Finansminister; jeg vidste det i Forvejen; men den Slags Udtalelser karakteriserer jo ikke andet end de Herrers egen Tankegang og kan aldrig skade mig.

Ligeledes er det en ejendommelig Maade, hvorpaa man citerer min Tale af 1905. Man stopper selvfølgelig op paa et belejligt Sted. Jeg skal læse hele den paagældende Passus op: „Jeg lægger heller ikke Skjul paa, at jeg med megen Bekymring ser paa den ret betydelige Vækst, der i de senere Aar har været i de militære Udgifter, og ogsaa med Bekymring ser paa de Antydninger, der ere fremkomne om, at vi i Aar skulle staa overfor en fornyet Vækst paa dette Omraade, inden Forsvarskommissionen endnu har haft Lejlighed til at afgive Betænk-

ning“. (*Borgbjerg*: Læs saa videre!) Ja, jeg skal gerne læse videre: „Men om noget egentligt Systemskifte i Betragtningen af dette Spørgsmaal forekommer det mig ikke, der kan være Tale hos den nuværende Regering“ osv. (*Borgbjerg*: Nej, saa kommer de afgørende Ord). Ja, det er meget rigtigt; saa kommer det, at jeg siger, at jeg indtil videre ikke ser nogen Grund til at opgve den Tro, jeg deler med det øvrige Venstre, om, at vi kunne faa et forsvarligt Værn for den samme Bekostning som det nuværende eller maaske en lavere. (*Borgbjerg*: Ikke „maaske“; citer hellere ordret!). Denne Tro havde jeg, indtil Forsvarskommissionens Betænkning kom. De Grunde, Forsvarskommissionen bøjede sig for, bøjede ogsaa jeg mig for; men min Henvisning her til Forsvarskommissionens Betænkning viser jo aldeles tydeligt, at Modstanden kun gjaldt enkelte Foranstaltninger, der forøgede Udgifterne, inden Betænkningen kom.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Borgbjerg: Jeg henviser ærede Medlemmer til at læse Talen igennem; den højtærede Konseilspræsident stoppede op, netop forud for den klare Udtalelse, der ikke blot gjaldt, indtil Forsvarskommissionen havde afgivet sin Betænkning, men gjaldt for bestandig for det ærede Medlem fra Æbeltofts Vedkommende: Vi have hævdet lavere Militærudgifter, og det fastholde vi. Det staaer ordret uden noget som helst Hensyn til, hvad Forsvarskommissionen vilde komme til; tværtimod, maatte det være Forudsætningen, at det ærede Medlem fra Æbeltoft forudsatte, at Forsvarskommissionen vilde følge ham der og foreslaa lavere Militærudgifter.

Forsvarsministeren (N. Neergaard): Der er vist ikke mange Medlemmer i denne Sal, der saa stadig have gentaget dette, som ogsaa var Forudsætningen for os alle, da vi gik til Forsvarskommissionen: at vi lagde denne Sag i Forsvarskommissionens Haand. Naturligvis havde vi vore Meninger, medens Forsvarskommissionen sad; dem kunde vi ikke stryge. Men vi erkendte alle, at for det Resultat, Forsvarskommissionen kom til, kunde vi eventuelt komme til at bøje os. Jeg har udtalt det mangfoldige Gange, at inden den Tid kunde jeg ikke tage endeligt Standpunkt i